

[Statsministeren.]

jeg erkende, at der neppe var Hjemmel for at skride ind, og jeg har derfor oversendt den paagældende Klage til Bemandingskommissionen, som formentlig vil kunne foreslaa en Afgørelsesform. Jeg anser det for en Nødvendighed, at vi indenfor en overskuelig Tid kommer til Bestemmelser paa dette Omraade, som sikrer ogsaa de Dreng, der gaar i Lære paa Søen, en menneskelig Arbejdstid i Overensstemmelse med, hvad der gælder for Lærlinge i andre Fag.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har endelig gjort nogle Bemærkninger om Grønland, og der er jo ingen Uenighed og kan ikke være nogen Uenighed om de Betragtninger, det ærede Medlem her fremsatte. Paa den anden Side synes jeg heller ikke, der er Grund til større Uro over det, som det ærede Medlem nævnte, nemlig Nordmændenes Foretagsomhed i Østgrønland. Snarere er der maaske Grund til Forbavelse over, at Norge vil bringe saa store Ofre, som der i Virkeligheden bringes, for at lade nogle faa Personer drive Fangst i Østgrønlands uhyre fattige Egne. Nogen indbringende Forretning er det ikke, og besynderligt er det, at en Nation virkelig vil bringe de Ofre, der udkræves for at opretholde den Fangstvirksomhed, der drives i Østgrønland. Med Hensyn til Danmarks Foretagsomhed gælder det jo, at vi hidtil har foretaget det, som maa anses for at være det væsentlige, nemlig videnskabelige Undersøgelser i Østgrønland. I de senere Aar har der, som jeg vist allerede een Gang har sagt, været flere Ekspeditioner deroppe paa dansk Foranstaltning, og den Undersøgelse af Landet, som har fundet Sted, og som fortsat maa finde Sted, har sin store Værdi, utvivlsomt en endnu større Værdi end de Forsøg paa at fange Dyr, som gøres fra anden Side. Det er en Selvfølge, at Virksomheden i Østgrønland stadig er Genstand for Overvejelse, og jeg antager ogsaa, at vi i kommende Tider fortsat vil vise den Foretagsomhed, som kan anses for nødvendig paa dette Omraade, idet jeg, som sagt, er ganske enig i, at de Statsinteresser, vi har, skal varetages paa behørig Maade oppe i Grønland og overfor Grønland, og jeg kan heller ikke tro, at der i den Henseende skulde være nogen Art af Uoverensstemmelse indenfor Rigsdagen eller det danske Rige i øvrigt.

Jeg har kun disse Bemærkninger at gøre til de til mig fremsatte Henvendelser og skal i øvrigt ende, som jeg begyndte, med at takke de ærede Medlemmer, som har udtalt deres Anerkendelse over den udførte Virksomhed.

Finansministeren (Bramsnæs):

I den Debat, der er ført, er der fremkommet en Række Ønsker om øgede Bevillinger til forskellige Formaal rundt om i Landet. Jeg havde allerede Lejlighed til, sidst jeg havde Ordet, at fremhæve, at man paa dette Omraade maatte være meget forsigtig i Aar, og at dette Synspunkt faldt udmærket sammen med de Udtalelser, som var fremsat i hvert Fald fra den ærede Ordfører for Venstre om, at det gjaldt om at vise Sparsommelighed paa Finansloven for 1931—32, fordi der kunde opstaa saadanne Forhold, at Indtægterne ikke blev saa store, som der nu var regnet med. Jeg vil her understrege, at saaledes mener jeg, det bør være, naar Finansloven behandles videre her i Tinget: at man maa udvise megen Varsomhed med Hensyn til Forøgelse af Udgifterne, og jeg vil derfor sige, at jeg tror ikke, det finansielt er muligt at imødekomme ret mange af de Krav, der er fremsat her under Behandlingen; jeg tror, det vil være finansielt uoverkommeligt at begynde paa at imødekomme dem. Jeg maa sige, det undrer mig noget, at navnlig Medlemmer af Venstre er ivrige for at fremsætte Krav af økonomisk Art. Jeg synes, at ærede Medlemmer fra Venstre burde lægge sig de Ord paa Sinde, som deres Ordfører har fremsat her om, at man skal holde igen med nye Krav paa den Finanslov, som vi her behandler. Alligevel er det ikke længere siden end i Aftes, at de ærede Medlemmer Hr. Pinholt og Hr. Clausager stod op her paa denne Talerstol og udtalte Haab om og stillede Forslag om, at der maatte anvendes meget betydelige Beløb til dette eller hint. De to ærede Medlemmer er jo Medlemmer af Finansudvalget, og jeg kunde fristes til at sige: naar det gaar saaledes med det grønne Træ, hvorledes skal det saa gaa med det tørre, det vil sige med Medlemmer, som ikke har samme finansielle Ansvar — direkte i alt Fald — som Finansudvalgets Medlemmer. Jeg haaber ogsaa, at de nævnte ærede Medlemmer, naar de kommer i Finansudvalget og skal tage Stilling til de finansielle Spørgsmaal, vil vise den Sparsommelighed og Varsomhed, som er nødvendig, ogsaa overfor de Udgifter, som de selv har foreslaaet.

Jeg skal derefter gaa over til nogle Bemærkninger til enkelte ærede Medlemmer, som har fremsat Udtalelser, der vedrører særlig økonomiske og finansielle Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Duborg fremsatte en Række økonomiske Betragtninger. Jeg er enig med det ærede Medlem i adskilligt af det, han udtalte om Statens finansielle Forhold; men jeg er ikke enig med det ærede